

Arrest

nr. 82 321 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 oktober 2012, verklaart er zich op 14 oktober 2012 vluchteling.

1.2. Op 22 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pathaan geboren in Karachi. Op tweejarige leeftijd werd u voor adoptie afgestaan aan uw oom die in de Punjab woont. In 2006 kreeg u de kans om na uw studies in Zuid-Korea te werken. Na een drietal jaar in Zuid-Korea liep uw visa af en keerde u terug naar Pakistan op familiebezoek. Omdat uw oom toch rijk was en hij oud begon te worden verlangde hij dat u

in Pakistan bleef en uw visa voor Zuid-Korea niet verlengde. Op een dag kreeg uw oom een telefoon van onbekenden die 2.500.000 roepies van uw oom vroegen. Indien uw oom niet betaalde dreigden zij u te doden. Uw oom was bereid de gevraagde som te betalen, doch u vond dat uw oom daar niet moest op ingaan. U ging naar de politie die een klacht noteerde tegen onbekenden. De politie vertelde verder dat zij u niet constant konden beschermen en raadde u ook aan om een wapen te kopen om u te beschermen. Kort nadat u naar de politie was gegaan, hoorde u op een nacht de waakhond blaffen en zag dat er een zestal onbekenden rond uw huis slopen. U vermoedde dat dit dezelfde mannen waren die voorheen geld van uw oom hadden geëist. Na overleg met uw oom werd het besluit genomen dat u beter naar Karachi zou vertrekken om daar bij uw natuurlijke vader te gaan wonen. Aangekomen in Karachi werd u al vlug gevraagd om zich aan te sluiten bij de "ANP" (Awami National Party). U wilde zich echter niet met politiek inlaten en ook uw vader was gekant dat u zich bij de "ANP" zou aansluiten omdat uw oudere broer (die ook lid was van de "ANP") in 2002 verdween. Uw vader vermoedde dat het politiek engagement van uw broer misschien aan de grondslag lag van diens verdwijning. Leden van "ANP" bleven mentale druk op u uitoefenen om het "ANP" te vervoegen doch u hield het been stijf. U wou immers niets te maken hebben met het geweld dat op regelmatige basis plaatsvindt tussen "ANP" en "MQM" (Muttahida Quami Movement), een partij die gekant is tegen de grote aanwezigheid van Pathanen in Karachi. Drie dagen voor uw vertrek uit Pakistan werden een drietal leden van "MQM" vermoord door Pathanen van de "ANP". Hierop zouden mensen van "MQM" auto's tegengehouden hebben en identiteitscontroles gehouden hebben. U was tijdens één van die controles in de wagen van uw broer. Toen uw broer zag dat auto's werden gecontroleerd maakte hij rechtsomkeer, waarop leden van "MQM" op de wagen van uw broer vuurden. Voor u was de maat vol en u besloot om Pakistan te verlaten. Op 8 oktober 2011 nam u het vliegtuig naar Barcelona van waaruit u per wagen naar België reisde. Op 12 oktober kwam u in België aan, waar u asiel aanvraagde. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Pakistan enerzijds het slachtoffer te worden van etnisch geweld in Karachi omdat u een blekere huidstint en haarkleur hebt dan andere Pakistanen en omdat u geen identiteitskaart heeft die is uitgereikt in Karachi, anderzijds vreest u de personen waarmee u problemen had in Attock in de Punjab. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : een Pakistaanse identiteitskaart, een geboorteakte, een domiciliebewijs van uw broer, de identiteitskaart van uw oom, een pamflet van PLM-Q waaruit blijkt dat uw oom deze partij steunde, een foto van uw oom die een speech geeft en documenten van uw werkgever in Zuid-Korea.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan heeft verlaten omwille een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op subsidiaire bescherming zou lopen. Wat betreft het probleem dat u kende in de Punjab dient te worden opgemerkt dat die problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten omwille hun nationaliteit, etnische afkomst, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De door u aangehaalde problemen met onbekenden blijken immers enkel te gaan om geld te verkrijgen van uw oom. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat er enige link is met vijf bovenvermelde criteria.

U heeft wat betreft deze problemen ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in Artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet handelend over de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat uw oom een dreigtelefoon ontving, ging u immers onmiddellijk naar de politie om een klacht (complaint) in te dienen waarvan de politie nota nam, wat er op wijst dat u toegang had tot een instantie die u bescherming kan geven. Dat de politie u niet gedurende vierentwintig uur kan beschermen wijst er niet op dat de politie onwillig was om u bescherming te bieden. Het wordt van de autoriteiten immers niet verwacht dat zij een absolute bescherming moeten bieden maar wel een redelijke bescherming. Dat de politie niet dadelijk acties heeft ondernomen kan eerder te wijten zijn aan het feit dat u een klacht tegen onbekenden heeft ingediend dan dat de politie niet bij machte was om u een redelijke bescherming te bieden.

Verder moet nog worden opgemerkt dat de politie een nota heeft opgesteld van uw klacht en een kopie daarvan heeft overhandigd. U gevraagd om deze kopie als begin van bewijs van uw ingeroepen problemen voor te leggen, verklaarde u dat die kopie nog steeds bij uw oom in Pakistan ligt. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij een begin van bewijs voorlegt om zijn asielrelaas te staven of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. Daar u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verschillende documenten over uw identiteit waaronder ook de originele identiteitskaart van uw oom kon voorleggen is het op zijn minst verwonderlijk dat u juist dat document dat een begin van bewijs kan gelden voor uw ingeroepen problemen in de

Punjab niet heeft verkregen. Gezien het belang van dat document voor het geheel van uw asielrelaas is uw uitleg dat u het wel heeft gevraagd maar het niet verkregen heeft en dat u eigenlijk niet wist dat dit nodig was weinig overtuigend te noemen, temeer u toch hoger onderwijs heeft genoten en derhalve het belang van dergelijk document zou moeten kunnen inschatten.

Wat betreft uw problemen in Karachi moet in eerste instantie te worden opgemerkt dat u weliswaar door "ANP" onder druk werd gezet om toe te treden tot "ANP", doch nergens blijkt uit uw verklaringen dat uw weigering om deze partij te vervoegen voor u levensbedreigend was. Verder erkent het Commissariaat-generaal dat er regelmatig clashes zijn tussen Pathanen en Mohajirs van "MQM" waarbij, zoals ook uit uw verklaringen blijkt, slachtoffers te betreuren vallen. Het Commissariaat-generaal aanvaardt ook dat u omwille uw lichtere huid en blekere haarkleur in Karachi meer in de kijker loopt en aldus door de Mohajirs eerder wordt geassocieerd met de Pathanen. Dit neemt echter niet weg dat het in uw hoofde onmogelijk zou zijn om u elders in Pakistan te vestigen, waar mohajirs niet prominent aanwezig zijn. U heeft immers nooit problemen met de autoriteiten gekend en staat aldus niet nationaal geseind. Bovendien bestaat er in Pakistan een bewegingsvrijheid en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt ook dat in andere grote steden zoals Lahore, Islamabad en Rawalpindi en gemeenschap van Pathanen leven. Daar u een hogere opleiding heeft genoten van goede komaf bent en reeds lange tijd in Zuid-Korea heeft gewerkt is er in uw hoofde geen reden waarom u in bovenvermelde steden geen intern verblijfsalternatief zou kunnen opbouwen.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden. U zou bij terugkeer naar Pakistan dan ook zoals hierboven reeds werd uiteengezet ook elders in Pakistan kunnen verblijven.

U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegde voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. Zij hebben betrekking op uw identiteit en het feit dat u in Zuid-korea heeft gewerkt, wat door het Commissariaat-generaal niet wordt betwijfeld. De overige documenten tonen aan dat uw oom actief was voor PML-Q, doch nergens blijkt uit uw verklaringen dat de politieke overtuiging van uw oom in causaal verband staat met uw ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker merkt op dat op grond van rechtspraak van de Raad van State men niet anders kan dan besluiten dat het hoorrecht de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting. In casu stelt verzoekende partij vast dat zij op geen enkel moment de kans heeft gehad om voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal haar dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken in te kijken. Het is niet omdat verzoekende partij gehoord werd op 7 februari 2012 er aan de gehoorplicht is voldaan. Inzage in het dossier heeft plaatsgevonden door verzoekende partij haar raadsman na kennisname van de bestreden beslissing, terwijl deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het gehoor van de commissaris-generaal 7 februari 2012. Verzoekende partij wijst vervolgens nog op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Verzoeker wijst er op dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie er toe noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. De overheid kan maar over alle feitelijke gegevens beschikken, wanneer zij de gegevens die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen heeft voorgelegd aan de betrokkene. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen in het dossier. In casu heeft verzoeker geenszins inzage gekregen in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europees rechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratieve dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien. Deze inzage diende voorafgaand aan het gehoor door verwerende partij op 7 februari 2012 te gebeuren, terwijl deze inzage in het dossier door de raadsman van verzoekende partij plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissing. De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratieve dossier zodat op dit punt niet wordt voldaan aan de beginselen van het Europees administratieve recht.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991. Verzoeker stelt dat hij niet wist dat de klacht die hij heeft neergelegd bij de politie nodig was voor de asielaanvraag. Verzoeker stelt voorts dat hij inmiddels de documenten heeft kunnen laten overkomen en legt deze stukken neer samen met het verzoekschrift. Met betrekking tot zijn problemen in Punjab betoogt verzoeker dat hij niet kan genieten van de bescherming van de overheden zodat vluchten uit Punjab noodzakelijk was. Met betrekking tot het vestigingsalternatief stelt verzoeker dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zich elders in het land vestigt waar hij noch economische noch financiële belangen heeft.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen afdoende argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asioldossier kan bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op het Commissariaat-generaal. Derhalve heeft zij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier en de verzoekende partij hadden, gebruik makend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien moet er in deze context op worden gewezen dat de Raad *in casu* oordeelt over het beroep met volheid van rechtsmacht, en dat het beroep een devolutieve werking heeft. Derhalve komt het aan de verzoekende partij toe om in het kader van deze beroepsprocedure haar rechten op nuttige wijze ten volle te laten gelden.

De verzoekende partij wijst voorts nog op de artikelen 32 van de Grondwet en 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, zonder evenwel aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden. In tegenstelling tot haar beweringen blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekende partij schriftelijke inzage van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gevraagd voorafgaand aan het gehoorverslag terwijl het recht op inzage uit de wet van 11 april 1994 enkel op aanvraag geschiedt en derhalve een passieve vorm van openbaarheid betreft. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst, merkt de Raad op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag vermits de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-generaal op goede gronden besloten dat (i) de door verzoeker aangehaalde problemen met onbekenden die geld wilden van zijn oom van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie, dat (ii) verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij wat betreft deze problemen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in Artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk toegang had tot een instantie die hem bescherming kan geven en dat (iii) aangaande zijn problemen in Karachi met het "ANP" door wie hij onder druk werd gezet om zich bij hen aan te sluiten, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn weigering om zich bij deze partij te voegen voor hem levensbedreigend was. Tot slot, (iv) betreffende de door verzoeker aangehaalde lichtere huid en blekere haarkleur waardoor hij in Karachi meer gevisieerd zou kunnen worden en door de mohajirs eerder zou geassocieerd worden met de Pathanen, is terecht besloten dat verzoeker hoe dan ook niet aangetoond heeft dat het voor hem onmogelijk zou zijn zich elders in Pakistan te vestigen waar mohajirs niet prominent aanwezig zijn. Verzoekers argument dat hij zich niet elders in het land kan vestigen waar hij economisch, noch familiale belangen had overtuigt geenszins aangezien verzoeker blijkbaar wél in staat was alles in zijn land van herkomst te verlaten om asiel aan te vragen in België.

Betreffende de door verzoeker bij voorliggend verzoekschrift gevoegde klacht die hij heeft neergelegd bij de politie naar aanleiding van de feiten in Punjab blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan de verweernota dat omwille van de verreikende corruptie in Pakistan de bewijswaarde van de door de overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten sterk dient gerelativeerd te worden. Hoe dan ook betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde klacht slechts een kopie van een gecertificeerde kopie terwijl kopieën makkelijk te vervalsen zijn waardoor er geen enkele bewijswaarde kan aan worden gehecht.

Verzoekers bewering ten slotte als zou de bestreden beslissing niet afdoende vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de commissaris-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. De informatie toegevoegd aan het administratief dossier, bevestigt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets er op dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker zou bij terugkeer naar Pakistan dan ook zoals hierboven reeds werd uiteengezet ook elders in Pakistan kunnen verblijven.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER